

FEDERATION OF CATHOLIC BISHOPS
CONFERENCES OF OCEANIA

Oceania Discernment on the Working Document for the Continental Stage

For a synodal Church
| participation | mission

Raport przygotowany przez: Discernment and Writing Group (DWG) powołaną przez Federację Konferencji Biskupów Katolickich Oceanii

REGION/KONFERENCJA	UCZESTNICZY DWG (8-13 stycznia 2023)
Oceania Przewodniczący grupy zadaniowej	Adj Prof. Susan Pascoe AM
Zgromadzenie Suva Przewodniczący grupy zadaniowej	Dr Sandie Cornish
Facylitator Rozmowy duchowe	Br. Ian Cribb SJ
Administracja Grupy Roboczej	Pani Melinda Frost
Pisarz koordynator	Ks. dr Ormond Rush
Kościół Wschodnie	Ks. dr Sijeesh Pullenkunnel
	Rev Collin Nunis
	Pan Waseem Hermiz
ACBC	Dr Trudy Dantis
	Ks. dr Max Vodola
	Prof. Renee Kohler-Ryan
NZCBC	Pani Anne Dickinson
	O. Dennis Nacorda
	Dr Therese Lautua
CEPAC	Biskup Ryan Jimenez
	Arcybiskup Peter Loy Chong
	Pani Susan Sela
CBCPNGSI	Ks. Victor Roche
	Bp Dariusz Kałuża
	Pani Grace Wrakia

Spis treści

Wstęp	1
Opis Oceanii	1
Kontekst konferencji episkopatów i katolickich kościołów wschodnich w Oceanii	2
Proces rozeznawania w Oceanii	5
Doświadczenie synodalności	6
Owoce rozeznania	7
Wspólne tematy, kwestie, spostrzeżenia	7
Metafora namiotu	7
Chrzest i sakramenty	8
Włączenie	9
Nauczanie Kościoła	10
Władza i podejmowanie decyzji	10
Wyzwania związane z misją	11
Kryzys ekologiczny	12
Inkulturacja i lokalizacja	13
Kobiety	13
Młodzi ludzie	14
Formacja	15
Napięcia i różnice	16
Luki i braki w DCS	17
Priorytety i wezwania do działania	19
Misja	19
Kryzysy ekologiczne	19
Nauczanie Kościoła	20
Stać się bardziej synodalnym	20
Władza i podejmowanie decyzji	21
Młodzi ludzie	21
Kobiety	22
Formacja	22
Wniosek	23
Refleksja pastoralna biskupów Oceanii zgromadzonych na Zgromadzeniu FCBCO na temat odpowiedzi Oceanii na DCS	24

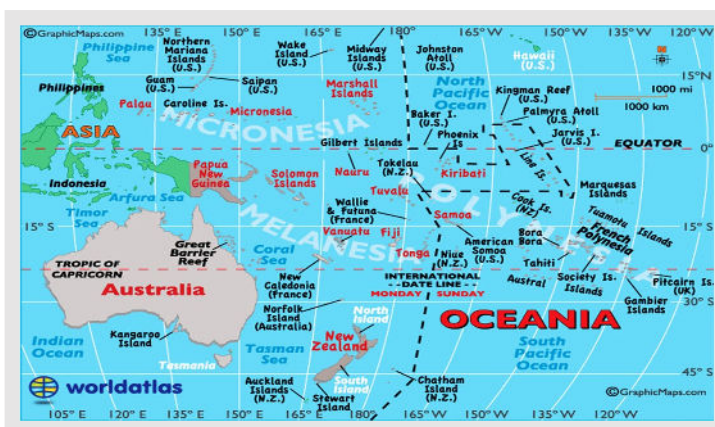
Ta strona została celowo pozostawiona pusta.

Wstęp

Niniejszy dokument odzwierciedla głosy Ludu Bożego w Oceanii w odpowiedzi na Dokument Roboczy dla Etapu Kontynentalnego. Zawiera on refleksję pastoralną biskupów Oceanii zgromadzonych na Zgromadzeniu Federacji Konferencji Biskupów Katolickich Oceanii (FCBCO) na Fidżi (5-10 lutego 2023 r.), na temat tego, co usłyszeli od swojego ludu.

Opis strony Oceania

1. Rozległy kontynent Oceania to morze wysp, dużych i małych, położonych na Oceanie Spokojnym, który zajmuje jedną trzecią powierzchni naszej planety. Oceania ma wyjątkową cechę, której nie podziela żaden inny region. Przez środek tego kontynentu przebiega międzynarodowa linia odniesienia. Położenie tej linii oznacza, że każdy nowy dzień zaczyna się i kończy w Oceanii. Modlitwa Kościoła, pierwsze Msze św. w ciągu dnia, mają miejsce w Oceanii, każdego dnia. Ostatnie modlitwy i czynności życia codziennego również mają miejsce w krajach Oceanii.
2. Oceania jest bogata w różnorodność. Jest tu 21 krajów, od małych państw wyspiarskich po duże masy lądowe, z szerokim wachlarzem grup etnicznych, kulturowych i językowych. Region jest bogaty w naturalne bogactwo flory, fauny i życia morskiego. W regionie występują duże różnice w dostępie do zasobów, komunikacji i infrastruktury społecznej. Dla wszystkich krajów wpływ kryzysu ekologicznego jest znacznym zagrożeniem i zajmuje dyskurs polityczny, gospodarczy, społeczny i kościelny. Globalna ekspansja handlowa w regionie i wokół niego stanowi zagrożenie dla przetrwania i istnienia środków do życia, kultury i domu wielu różnorodnych i unikalnych mniejszościowych grup tubylczych w Oceanii.
3. Rosnący poziom mórz zagraża istnieniu małych państw wyspiarskich w Oceanii, a katastrofalne powodzie, cyklony i pożary stają się coraz częściej rzeczywistością w wielu krajach. Nasz region jest ogniskiem i miejscem konfliktu geopolitycznego między światowymi potęgami i podlega wpływom dynamiki kolonialnej i neokolonialnej napędzanej przez ponadnarodowe podmioty gospodarcze. Podobnie jak na wszystkich innych kontynentach, pandemia COVID-19 wywarła znaczny wpływ na życie i środki do życia, a także na życie kościelne.
4. Federacja Konferencji Biskupów Katolickich Oceanii (FCBCO) składa się z czterech konferencji episkopalnych - Konferencji Biskupów Katolickich Papui Nowej Gwinei i Wysp Salomona (CBCPNGSI); *Conferentia Episcopalis Pacifici* (CEPAC); Konferencji Biskupów Katolickich Nowej Zelandii (NZCBC); Konferencji Biskupów Katolickich Australii (ACBC); oraz przedstawicieli katolickich Kościołów Wschodnich (ECC).
5. Kraje należące do Oceanii to: Samoa Amerykańskie, Australia, Wyspy Cooka, Fidżi, Polinezja Francuska, Guam, Kiribati, Wyspy Marshalla, Mikronezja, Nauru, Nowa Kaledonia, Nowa Zelandia, Niue, Mariany Północne, Papua Nowa Gwinea, Samoa, Wyspy Salomona, Tokelau, Tonga, Tuvalu, Vanuatu, Wallis i Futuna.

Kontekst konferencji episkopatów i katolickich kościołów wschodnich w Oceanii

6. Wspólne zasady organizacyjne i eklesjalne współistnieją z bogactwem i różnorodnością konferencji episkopalnych w Oceanii. W katolickich Kościołach wschodnich istnieje różnorodność rozwiązań administracyjnych, niektóre działają w jednym kraju, inne w wielu krajach lub na całym kontynencie. Nasz region obejmuje zarówno kraje rozwinięte jak i rozwijające się - w rezultacie, nieuchronnie pojawią się różne kwestie, którymi należy się zająć, zarówno pod względem duszpasterskim jak i jako sprawa pilna.

KONFERENCJA BISKUPÓW KATOLICKICH AUSTRALII (ACBC)

7. Według spisu powszechnego z 2021 r. liczba mieszkańców Australii wynosiła ok. 25,4 mln, z czego prawie 5,1 mln (20%) identyfikowało się jako katolicy. W ostatnich latach liczba Australijczyków nie identyfikujących się z żadną grupą religijną wzrosła do prawie 10 mln w 2021 roku i obecnie stanowią 38,9% populacji.
8. Prawie jeden na pięciu australijskich katolików (19,9%) był w wieku 65 lat i więcej, podczas gdy 17,9% było w wieku poniżej 15 lat. Dwadzieścia siedem procent urodziło się za granicą, z czego czterech na pięciu pochodziło z krajów nieanglojęzycznych. Nieco ponad jeden na pięciu katolików (21,5%) posługiwał się w domu językiem innym niż angielski. Około 2,7% australijskich katolików - czyli prawie 136.000 osób - identyfikuje się jako rdzenni Australijczycy.
9. Kościół katolicki w Australii składa się z 28 diecezji geograficznych, z których siedem jest archidiecezjami. Istnieje także pięć eparchii obrządku wschodniego i dwa ordynariaty, z których każdy obejmuje całą Australię, a w niektórych przypadkach także poza nią. Wszyscy biskupi, eparchowie i ordynariusze spotykają się dwa razy w roku, pracując w 11 komisjach episkopalnych i są wspierani przez liczne rady doradcze. Istnieje około 175 instytutów religijnych, których członkowie żyją we wspólnocie i przestrzegają sposobu życia na podstawie ślubów. Większość z nich jest zarządzana na podstawie własnych konstytucji, ale w niektórych przypadkach przez miejscowego biskupa. Działają one w diecezji za zgodą biskupa.
10. Szczególną cechą Kościoła katolickiego w Australii jest zakres posług, które podejmuje i za które jest odpowiedzialny. Jest największym pozarządowym dostawcą usług w zakresie opieki społecznej i edukacji, z katolickimi szkołami kształcącymi ponad jedno na pięć australijskich dzieci, oraz katolickimi szpitalami i ośrodkami opieki nad osobami starszymi i chorymi. Coraz częściej zarządzanie tymi usługami odbywa się za pośrednictwem Ministerialnych Publicznych Osób Prawnych (MPJP) - podmiotów ustanowionych w prawie kanonicznym z określoną funkcją, taką jak zarządzanie duszpasterstwami. Zostały one utworzone przez instytuty zakonne, które przekazały swoje duszpasterstwa kanonicznym szafarzom.

KONFERENCJA EPISKOPATU PACYFIKU (CEPAC)

11. CEPAC obejmuje 16 jurysdykcji - 14 diecezji (z których pięć jest archidiecezjami) oraz Prefektura Apostolska Wysp Marshalla i *Missio Sui Iuris* z Funafuti i Tokelau są również członkami CEPAC. W regionie zamieszkałym przez około 2,3 mln osób jest 750 tys. katolików. Ta katolicka populacja jest wspierana przez 485 księży i 126 diakonów (niektórzy z nich są związani z zakonami), 133 braci i 666 siostr zakonnych.
12. Tradycja Podstawowych Wspólnot Chrześcijańskich (BCC) jest żywa w wielu częściach Pacyfiku, gdzie grupy gromadzą się na modlitwę i czytanie Biblii - często przy rzadkim kontakcie z księdzem lub zakonikiem ze względu na wyzwania sezonowe i geograficzne.
13. W wielu krajach Pacyfiku Kościół katolicki współistnieje obok większościowych wspólnot protestanckich i ewangelicznych chrześcijan.

KOŚCIOŁY WSCHODNIO-KATOLICKIE (ECC)

14. Katolickie Kościoły Wschodnie w Oceanii obejmują pięć eparchii (diecezji) - ukraińską, melkicką, chaldejską, syromalabarską i maronicką. Istnieją również inne katolickie kościoły wschodnie, które nie mają obecnie ordynariuszy swoich kościołów, w tym katolickie kościoły koptyjskie, ormiańskie, rosyjskie, syriackie i syromalankarskie. Katolickie Kościoły Wschodnie współpracują przy takich działaniach jak odpowiedź na synodalność, ale nie są formalnie zrzeszone w jednej jednostce porównywalnej do konferencji episkopatu.¹
15. Wśród katolickich Kościołów wschodnich w Oceanii istnieje szeroki wachlarz doświadczeń.² Działają one jako jednostki autonomiczne i przeżywają rozkwit. Składają się z różnych dziedzictw liturgicznych i teologicznych, zarówno w tradycji antiocheńsko-syryjskiej, jak i bizantyjskiej. Każdy z Kościołów prezentuje także unikalne perspektywy kulturowe. Ta różnorodność jest zaznaczona przez różne składniki, które tworzą tożsamość każdego z tych katolickich Kościołów wschodnich, w tym:
 - i. szczególne dziedzictwo liturgiczne i teologiczne,
 - ii. Kościoły chalcedońskie wierne "tajemnicy zbawienia";
 - iii. Kościoły patriarchalne, wiele z nich o wyjątkowym aspekcie ascetycznym i monastycznym; oraz
 - iv. Kościoły w pełnej jedności z Apostolską Stolicą Rzymską.
16. W katolickich Kościołach wschodnich w Oceanii są:
 - Dwie eparchie wschodniosyryjskiego obrządku liturgicznego:
 - o Eparchia Syromalabarska św. Tomasza Apostoła w Melbourne dla wiernych syromalabarskich (13 parafii, 82 000 katolików)
 - o Św. Tomasza Apostoła z Sydney dla Chaldejczyków (7 parafii, 70 tys. katolików).
 - Dwie eparchie bizantyjskiego rytu liturgicznego:
 - o Michała Archanioła w Sydney dla katolików melkickich (13 parafii, 52.000 katolików)
 - o Sts Peter and Paul of Melbourne dla katolików ukraińskich (10 parafii, 7,046 katolików).
 - Jeden obrządek zachodnio-syryjski: St Maroun of Sydney dla maronitów (14 parafii, 161 370 katolików).

KONFERENCJA BISKUPÓW KATOLICKICH NOWEJ ZELANDII (NZCBC)

17. W Aotearoa Nowa Zelandia żyje prawie pół miliona osób wyznających katolicyzm, co stanowi 10% całej populacji. Kościół katolicki jest największą denominacją chrześcijańską i największą grupą wyznaniową. Nowa Zelandia jest coraz bardziej świeckim krajem; w ostatnim Spisie Powszechnym, podjętym w 2018 roku, prawie połowa wszystkich mieszkańców Nowej Zelandii stwierdziła, że nie wyznaje żadnej religii (48,6%), w porównaniu z 34,6% w 2006 roku.
18. Ludność Nowej Zelandii jest coraz bardziej zróżnicowana, z dużą populacją migrantów. Māori, ludność rdzenna, stanowią 16,5% ludzi, przy czym ludność azjatycka 15,1%, a ludy Pacyfiku 8,1%.
19. W Nowej Zelandii znajduje się sześć diecezji. Archidiecezja Wellington jest archidiecezją metropolitalną. Kościół katolicki w Nowej Zelandii składa się również z wielu katolickich zakonów i organizacji świeckich, z których niektóre podejmują znaczącą posługę duszpasterską. NZCBC przyjęła dwukulturowy związek

¹ Oprócz członkostwa w Synodzie Episkopatu swoich Kościołów *sui iuris*, katolicy biskupi wschodni są również członkami Konferencji Episkopatu Australii.

² W 2016 roku Konferencja Katolickich Biskupów Australii wydała dokument dotyczący obecności i rzeczywistości katolickich Kościołów wschodnich w Australii oraz tego, jak Kościół szerszy może się do nich odnosić - https://www.catholic.org.au/images/pdf/2016_Eastern_Catholic_Churches_in_Australia.pdf

(Māori i Pakeha [nie Māori]) w odniesieniu do *mana* [autorytet, duchowa władza, mandat] ludu ziemi.

20. Na terenie diecezji nowozelandzkich znajdują się również wschodnio-katolickie wspólnoty parafialne, które podlegają opiece duszpasterskiej wschodnio-katolickich eparchii w Australii.

KONFERENCJA BISKUPÓW KATOLICKICH PAPUI NOWEJ GWINEI I WYSP SALOMONA (CBCPNGSI)

21. Papua Nowa Gwinea (PNG) to państwo wyspiarskie w południowo-zachodniej części Oceanu Spokojnego. Obejmuje wschodnią połowę Nowej Gwinei, drugiej co do wielkości wyspy świata. Jest to zróżnicowany kraj, w którym występuje ponad 800 języków i 640 wysp. Spektrum społeczeństwa PNG rozciąga się obecnie od tradycyjnego życia na wsi, uzależnionego od produkcji na własne potrzeby i drobnych upraw pieniężnych, do nowoczesnego życia miejskiego w głównych miastach.
22. Liczy 8,9 mln mieszkańców (Worldometer of United Nations Data), z czego 95,5% to chrześcijanie. Katolicy stanowią 25,1% populacji i są największym kościołem.
23. Sąsiedni kraj Wyspy Salomona (SI) liczy 732 000 mieszkańców (Worldometer of United Nations Data), a 20% stanowią katolicy. W kraju istnieją 63 odrębne języki, z licznymi lokalnymi dialektami. Językiem urzędowym jest angielski, ale dla większości ludzi *lingua franca* jest Solomons' Pidgin.
24. W PNG znajduje się 19 diecezji, a w SI trzy diecezje. Oba kraje należą do jednej Konferencji Biskupów Katolickich Papui Nowej Gwinei i Wysp Salomona (CBCPNGSI).
25. Zarówno w PNG, jak i w SI jest mieszanka księży i zakonników emigrantów i miejscowych, którzy pracują w parafiach i innych duszpasterstwach, takich jak szkoły i szpitale.

Proces rozeznawania w Oceanii

26. W pierwszym etapie Synodu o Synodalności, trwającym od 17 października 2021 r. do 15 sierpnia 2022 r., wystosowano otwarte zaproszenie do wszystkich ochrzczonych, aby zaangażowali się w proces modlitewnego rozeznania, duchowej rozmowy, refleksji i głębokiego słuchania, korzystając z Dokumentu Przygotowawczego i *Vademecum* (Przewodnika) przygotowanego przez Sekretariat Synodu. W Oceanii każda z konferencji episkopalnych, katolickie Kościoły wschodnie oraz wiele instytucji religijnych, ruchów świeckich oraz innych grup i osób przyczyniły się do rozeznania lokalnego. Każda konferencja episkopalna i katolickie Kościoły wschodnie przygotowały odpowiedź, która odzwierciedlała proces rozeznawania i wyniki w ich jurysdykcji.
27. Spośród 114 konferencji episkopatów z całego świata 112 złożyło w Sekretariacie Synodu syntezę krajową w terminie do 15 sierpnia 2022 r. Ponadto otrzymano ponad 1000 odpowiedzi od instytucji zakonnych, ruchów świeckich, innych grup i osób indywidualnych. Aby rozeznąć kwestie zawarte w tych odpowiedziach, około 30 osób z różnych środowisk i o różnym doświadczeniu zostało zaproszonych do klasztoru we Frascati pod Rzymem od września do października 2022 r. na dwa tygodnie wspólnej modlitwy, refleksji, rozeznania i syntezy. Na zakończenie tego procesu Rada Ordynariuszy, która kieruje Sekretariatem Synodu, dołączyła do grupy z Frascati, aby zapoznać się z Dokumentem Roboczym dla Etapu Kontynentalnego (DCS) i zatwierdzić go.
28. Wydanie DCS 27 października 2022 r. było początkiem drugiego etapu Synodu: etapu kontynentalnego. W ramach przygotowań do tego etapu FCBCO stworzyło Grupę Zadaniową Oceanii. Ta Grupa Zadaniowa pracowała razem z Grupą Zadaniową Zgromadzenia w Suwie, aby zapewnić integrację obu procesów planowania. Grupa zadaniowa Oceanii poprosiła FCBCO o utworzenie Grupy Rozeznawania i Pisania (DWG), aby zebrać owoce odpowiedzi z pięciu jurysdykcji i stworzyć projekt propozycji do rozważenia przez Episkopat na Zgromadzeniu zaplanowanym na początek lutego 2023 roku. W skład DWG weszło wiele osób z różnych środowisk kościelnych, geograficznych, wiekowych, płciowych i doświadczalnych.
29. Cztery konferencje episkopalne i katolickie Kościoły wschodnie w Oceanii były dobrze przygotowane, pomimo zbiegu okresu rozeznania z Bożym Narodzeniem i wakacjami na półkuli południowej. Ponadto FCBCO od kilku lat planowało swoje zgromadzenie regionalne, które zostało opóźnione przez pandemię COVID-19. Zostało ono przełożone na 5-10 lutego 2023 r. w Suva na Fidżi, a FCBCO zgodziła się włączyć do swojego programu rozeznania na temat synodalności, co wymagało przedłożenia projektu w odpowiednim czasie, aby mógł on zostać rozpatrzony przed zgromadzeniem.
30. Od końca października do połowy grudnia 2022 r. konferencje episkopalne i katolickie Kościoły wschodnie podjęły proces rozeznawania z przedstawicielami Ludu Bożego (z naciskiem na dotarcie do tych z marginesu). Modlitewny proces pozwolił uczestnikom rozeznąć DCS przez pryzmat ich doświadczenia Kościoła w Oceanii. Proces rozeznania i syntezy został przeprowadzony w każdej jurysdykcji w połowie grudnia, a odpowiedzi zostały przesłane do Oceania Taskforce pod koniec grudnia.
31. Podobnie jak w przypadku podejścia przyjętego przy opracowywaniu DCS, Oceania Discernment and Writing Group zebrała się w trybie rekolekcyjnym, aby autentycznie i z modlitwą rozeznawać wspólne tematy w pięciu odpowiedziach z Australii, Nowej Zelandii, Pacyfiku, Papui Nowej Gwinei i Wysp Salomona (PNG/SI) oraz Katolickich Kościołów Wschodnich (ECC), a także aby zidentyfikować różnice, braki i priorytety do rozważenia i sfinalizowania przez członków FCBCO na ich Zgromadzeniu w Suwie. Niektórzy członkowie Oceania Taskforce uczestniczyli w Zgromadzeniu FCBCO, aby przedstawić projekt przedłożenia i wesprzeć proces rozeznawania przez episkopat, prowadzący do duszpasterskiej refleksji biskupów nad dokumentem.
32. Przedłożenie Oceanii zostało sfinalizowane na spotkaniu online Zarządu FCBCO i członków Grupy Rozeznawania i Pisania przed wysłaniem zgłoszenia do Sekretariatu Synodu w terminie do 31 marca 2023 r.

Doświadczenie Synodalność

33. Odpowiedzi na DCS były ogólnie pozytywne w odniesieniu do doświadczenia synodalności jako woli Bożej dla Kościoła w trzecim tysiącleciu. Pojawiło się jednak kilka negatywnych opinii, ale z zupełnie innymi przyczynami tego negatywizmu.
34. Wyrażono zasadnicze przekonanie, że synodalność jest zakorzeniona w podstawowym sakramencie chrztu, zauważając, że "chrzest nie jest abstrakcyjnym pojęciem, ale tożsamością. Proces synodalny zachęca i wspomaga to doświadczenie na głębszym i bogatszym poziomie, z naciskiem na stworzenie środowiska, w którym każdy ochrzczony i ludzie dobrej woli poczują się w Kościele jak w domu. Droga synodalna jest dla Kościoła sposobem dotarcia do wszystkich i jest sposobem stworzenia przyjaznej atmosfery dla wszystkich jego dzieci" (PNG/SI, 2.2). Sama możliwość uczestniczenia w odpowiadaniu na DCS była przeżywana z wdzięcznością: "Była wielka wdzięczność za proces [synodalny], możliwość swobodnego wypowiedzenia się i bycia wysłuchanym. 'Młodzi i starzy, kobiety i mężczyźni, tak się cieszą, że mają tę szansę - muszą być wysłuchani'. Udział tak wielu osób był komentowany przez wielu" (Nowa Zelandia, 10).
35. Potwierdzono starożytną wizję i praktykę Kościoła jako synodalnego: "Synodalność stanowiła dużą część funkcjonowania katolickich Kościołów wschodnich przez długi czas. Od katolickiego Kościoła wschodniego można się wiele nauczyć na temat synodalności" (ECK, 6). Innym elementem pozytywnego doświadczenia rozeznawania DCS było zetknięcie się z globalną naturą Kościoła (dla niektórych po raz pierwszy); rozszerzyło to ich spojrzenie na "Kościół" i na wiele wspólnych kwestii w Kościele powszechnym.
36. Pojawiły się jednak pewne negatywne reakcje dotyczące synodalności. Dla niektórych ten niepokój wyrażał się w wątpliwościach, czy biskupi rzeczywiście wezmą pod uwagę owoce rozeznania, a co za tym idzie, w obawie, że praca synodalna nie przyniesie w ostatecznym rozrachunku żadnych realnych zmian. Dla innych była to obawa, że synodalność zaszkodzi Kościołowi. Oba te powody zostały uchwycone w nowozelandzkim dokumencie: "W trakcie procesu wyrażano pewne obawy i przestrogi. Ludzie czekają, aby zobaczyć, czy ich głosy zostały wysłuchane, czy też zostaną utracone, gdy proces dotrze do zgromadzeń rzymskich. Niektórzy są zaniepokojeni, a nawet źli na ludzi mówiących o zmianach i postrzegają proces synodalny jako potencjalnie 'raniący Kościół'" (Nowa Zelandia, 14).
37. Rozległość doświadczeń odzwierciedla inna odpowiedź: "Wielu uczestników było pod wielkim wrażeniem globalnych wezwań do stworzenia Kościoła synodalnego. Odbiło się to w lokalnych doświadczeniach, ponieważ niektóre diecezje i parafie wznoszą się w synodalności poprzez słuchanie różnych głosów, otwartość na nowe podejścia i włączanie różnych osób do kierownictwa i posługi. W tym samym czasie inne regiony pozostały "zapatrzony w siebie", z pasywnym świeckim i duchownym" (Australia, 32).
38. Ogólnie jednak wszystkie regiony Oceanii postrzegały DCS jako prawdziwie globalne doświadczenie synodalności. Postrzegano to jako pożądany kierunek dla wewnętrznego życia i misji Kościoła w trzecim tysiącleciu: "Proces synodalny polegający na modlitewnym rozeznaniu, duchowej rozmowie, głębokim słuchaniu i szacunku dla każdej osoby i jej poglądów jest procesem potężnym. Większość ludzi postrzega synodalność jako sposób na posunięcie się naprzód w ich własnej podróży duchowej, indywidualnie i zbiorowo, i zgadza się z DCS: "W rzeczywistości jest to sposób bycia Kościołem. Duch Święty prosi nas, abyśmy byli synodalni [DCS, 3]" (Nowa Zelandia, 15). To pozytywne przyjęcie synodalności jest również uchwycone w raporcie jednej z diecezji Pacyfiku: "Zastanawiając się nad Dokumentem Roboczym dla Etapu Kontynentalnego, jasne jest, że Kościół musi podjąć radykalną decyzję, aby wprowadzić poczucie przyjęcia i włączenia wśród swoich członków, nawet tych spoza wiary. Synod może być katalizatorem ... aby promować kolegiałość, jedność i synodalność w naszym Kościele i społeczeństwie" (Pacyfik).

Owoce Rozeznanie

Wspólne tematy, problemy, Spostrzeżenia

TENT METAPHOR

39. W większych krajach Oceanii obraz namiotu (Izajasza 54, 2) przyjęto z entuzjazmem i radością, widząc w nim bardzo istotne znaczenie dla Kościoła, który jest głęboko zraniony przez kryzys nadużyć. "Namiot jest o wiele skromniejszym budynkiem niż wielkie gmachy, takie jak katedry, więc powiększenie przestrzeni w namiocie jest bardzo dobrym obrazem do wykorzystania" (Australia, 58).
40. Obraz namiotu nie miał takiego samego oddźwięku wśród katolickich Kościołów wschodnich w Oceanii, ponieważ niektórzy z ich wiernych zostali "zmuszeni przez trudne okoliczności, w tym wojny, prześladowania i trudności ekonomiczne, do osiedlenia się w innych krajach" (ECK, 2). Dla niektórych ich członków namioty kojarzą się z nietrwałością, brakiem bezpieczeństwa, a nawet obozami dla uchodźców, podczas gdy oni szukają bezpieczeństwa i trwałości w swoim nowym życiu w krajach Oceanii.
41. Namiot nie miał też silnego oddźwięku w krajach Oceanii położonych nad Pacyfikiem. Dla ludzi, którzy mieszkają na małych wyspach, opis DCS Kościoła "jako namiotu, rzeczywiście jako namiotu spotkania, który towarzyszył ludziom w ich wędrówce przez pustynię: wezwani, aby się rozciągać, ale także, aby się przemieszczać" nie zgadza się z ich doświadczeniem jako *tagata o le moana*, ludzi morza, którzy podróżowali na przestrzeni dziejów w łodziach, przemieszczając się przez swój region (Pacyfik).
42. Należy zadbać o to, aby kontynuacja wizerunku namiotu nie wykluczała osób, dla których namiot ma niewielki oddźwięk lub dla których może być obrazem niepożądanym ze względu na ich doświadczenia życiowe.
43. Opis DCS dotyczący namiotu jako obrazu Kościoła oznacza, że wszyscy ochrzczeni znajdują się wewnątrz namiotu, niezależnie od tego, czy są aktywnymi uczestnikami wspólnoty namiotowej, czy też nie. Osoby, np. będące w nieregularnej sytuacji małżeńskiej, nie mogą brać udziału w aspektach życia sakramentalnego wspólnoty namiotowej, ale nie są z niej wykluczone. Podobnie osoby, które nie uczestniczą w niedzielnych Mszach Świętych nie są poza namiotem. Wszyscy ochrzczeni są w namiocie, niezależnie od tego, czy są aktywnymi uczestnikami wspólnoty, czy nie.
44. Przyczyn nieuczestniczenia jest wiele: "Wielu członków Kościoła, takich jak geje i lesbijki, czuje, że są outsiderami i nie są częścią Kościoła. Biedni, bo nie stać ich na porządne ubranie, też są pogardzani. Niektórzy czują się niechciani, bo nie są członkami rządzącej kliki w parafii. Nowi ludzie w Kościele czują, że nie mogą pomóc w Kościele, gdyż jest on przejęty przez wybrane rodziny" (Pacyfik).
45. W niektórych częściach Oceanii istnieje bardzo widoczna przepaść między ubogimi a bogatymi, między grupami etnicznymi, między migrantami a tymi, którzy uważają dany kraj za swój, a także między ludźmi z różnych wysp w tym samym kraju lub diecezji. Te kwestie społeczne są doświadczane wewnątrz Kościoła: "Przepaść między biednymi a bogatymi jest widoczna i jeszcze bardziej podkreślana przez księży, którzy oferują specjalne traktowanie bogatym i dobrze ubranym. Różne rasy rywalizują o dominację w parafiach, czyniąc prawie niemożliwym uczestnictwo mniejszości rasowych. Dyskryminacja ze względu na płeć wydaje się być utrzymującą się walką w Kościele, szczególnie wobec społeczności LGBTQIA+" (Pacyfik). W odpowiedziach pojawiają się obawy dotyczące "strażników" w Kościele, którzy są postrzegani jako wykluczający, albo jawnie, albo w bardziej subtelny sposób, tych, których uważają za nieakceptowanych.
46. Refleksja nad obrazem namiotu wyostrzyła naszą uwagę na bariery w uczestnictwie i integracji. Czyniąc to, odsoniła i nazwała rzeczywistość sytuacji, w jakiej znajduje się Kościół w skali globalnej: "DCS donosi o dość niewygodnej prawdzie o Kościele: jego dzieci są podzielone i rozproszone, niektóre są zagubione, a niektóre celowo odeszły. Mury zdają się oddzielać ludzi, utrudniając wszystkim życie w prawdziwej komunii z Bogiem i ludźmi" (Pacyfik).

CHRZEST I SAKRAMENTY

47. Odpowiedzi potwierdziły, że chrzest jest źródłem wspólnej tożsamości, że należy to uznać jako takie oraz że chrzest wzywa wszystkich członków Kościoła do komunii, uczestnictwa i misji. "Ludzie coraz bardziej doceniają sakrament [chrztu], nie tylko jako punkt wejścia do Kościoła, ale jako podstawę ich uczestnictwa w służbie i misji" (Nowa Zelandia, 36).
48. Niektóre odpowiedzi argumentowały również, że wezwanie do uznania wszystkich ochrzczonych jest jak dotąd niezrealizowane: "Istnieje tęsknota za akceptacją, że wszyscy ochrzczeni są powołani do pełnego, aktywnego i równego uczestnictwa w Kościele" (Nowa Zelandia, 38). "Jednym z tematów, który rezonował z wieloma osobami, było rosnące uznanie godności chrztu wszystkich, jak również świadomość, że misja Kościoła polegająca na uobecnianiu Chrystusa jest odpowiedzialnością dzieloną przez wszystkich ochrzczonych; jednakże większa formacja dla głębszego zrozumienia tej rzeczywistości była krytyczna, aby wzmocnić pozycję ludzi" (Australia, 34).
49. W odpowiedziach dostrzegano przeszkody w pełnej realizacji naszego powołania chrzcielnego. Na przykład, niektórzy twierdzili, że potrzebne jest większe uczestnictwo świeckich, zwłaszcza kobiet. W odpowiedzi Nowej Zelandii argumentowano, że Sobór Watykański II podkreślił chrzest jako źródło naszej komunii i uczestnictwa (Nowa Zelandia, 36). Ten owoc Soboru Watykańskiego II nie został jednak zrealizowany, ponieważ rozumienie "Kościoła jako Ludu Bożego... zostało podważone przez struktury, które nie ułatwiały tego nowego modelu" (Nowa Zelandia, 37).
50. Odpowiedzi podkreślały centralność Eucharystii dla doświadczenia wspólnoty i tego, co oznacza bycie Kościołem. ESK podkreśliła ich "wspólną miłość do liturgii - która jest przesiąknięta pięknem, bogactwem i autentycznością (ESK, 10)", w której uczestnicy "doświadczają naszego Pana w sposób mistyczny i monastyczny" (ESK, 18). W odpowiedzi pacyfistycznej podkreślono: "Liturgia, zwłaszcza Liturgia Eucharystyczna, źródło i szczyt życia chrześcijańskiego, która łączy wspólnotę, czyniąc komunię namacalną, umożliwia doświadczenie uczestnictwa i odżywia pęd ku misji za pomocą Słowa i Sakramentów" (Pacyfik).
51. W odpowiedziach z Australii i Pacyfiku zauważono: "wezwania do bardziej synodalnego i partycypacyjnego stylu celebracji eucharystycznej, liturgii włączających inne kultury i istotnych dla młodych ludzi, szerszego zrozumienia tego, co w istocie oznaczało bycie eucharystycznym, oraz większego dotarcia do katolików, którzy stracili uznanie dla tych rytuałów" (Australia, 35; Pacyfik).
52. Pojawiło się stwierdzenie, że na relacje ekumeniczne wpływa nauczanie Kościoła. Pojawił się pogląd, że "potrzeba więcej eucharystycznej gościnności wobec członków innych Kościołów w miejsce obecnie praktykowanej linii wyłączości" (Nowa Zelandia, 70).
53. W odpowiedziach australijskich i nowozelandzkich odnotowano pragnienie niektórych osób, aby stosować trzeci obrzęd pojednania (Australia, 52; Nowa Zelandia, 71). Niektóre kobiety stwierdziły, że Sakrament Pokuty stawia "osobę świecką w pozycji niższej od kapłana" (Nowa Zelandia, 71).
54. W odpowiedzi PNG/SI zauważono, że choć w innych częściach świata pojawiły się apele o większe uznanie związków osób tej samej płci, "małżeństwa osób tej samej płci (DCS, 39) przeszkadzają katolikom i tym, którzy uważają je za grzech. LGBTQ nie jest akceptowane przez tradycję i społeczeństwo PNG" (PNG/SI, 3.2).
55. Eucharystia i małżeństwo skupiły się wokół kwestii komunii dla rozwiedzionych i ponownie żonatych, szczególnie w odpowiedzi Nowej Zelandii, która stwierdziła, że "choć *Amoris Laetitia* otworzyła potencjalne drogi dla rozwiedzionych i ponownie żonatych do przyjęcia komunii, są one postrzegane jako wąskie i trudne" (Nowa Zelandia, 69). Odpowiedź Australii odnosiła się do wykluczenia, jakie odczuwają rozwiedzeni i żonaci (Australia, 44;57) oraz do potrzeby większego współczucia.
56. Wreszcie, świeccy kapelani więzienni w Nowej Zelandii zauważyli, że po towarzyszeniu "niektórym z naszych najbardziej pokrzywdzonych ludzi w zmieniającej życie podróży w wierze [muszą] wycofać się, gdy wymagane są sakramenty" (Nowa Zelandia, 85).
57. Małżeństwa poligamiczne są rzeczywistością społeczną w niektórych częściach naszego regionu i wymagają uwagi, podczas gdy w innych częściach tak nie jest (PNG/SI, 4.3). Kwestie związane z małżeństwem pojawiały się na różne sposoby w odpowiedziach. W odpowiedzi Australii uznano, że w

DCS jest luka: "brak jakiegokolwiek wzmianki o roli małżeństwa i rodziny, szczególnie w przekazywaniu wiary" (Australia, 26).

58. Zauważyła, że "wielu uczestników wezwało do ponownego zbadania stanowiska Kościoła w sprawie żonatych mężczyzn zostających księżmi oraz wymogu celibatu." Podnosiła również obawy dotyczące "braku zrozumienia dla [stałego] diakonatu" (Australia, 49). Podczas gdy kwestia ordynacji kobiet została poruszona w odpowiedzi Australii, w odpowiedzi Nowej Zelandii zauważono, że "nie było próby o rozważenie ordynacji kobiet na księży, chociaż jedna grupa poprosiła o ich [kobiet] ordynację na diakonów" (Nowa Zelandia, 65).

INCLUSION

59. Wszystkie odpowiedzi popierały wezwania do większej inkluzywności Kościoła, zwłaszcza wobec osób, których relacje stanowią wyzwanie dla uczestnictwa w Eucharystii. Chciano również bardziej integracyjnego podejścia do osób niepełnosprawnych, migrantów i uchodźców oraz innych osób zepchniętych na margines i zaniedbanych, takich jak osoby starsze, nieuleczalnie chore, dzieci ulicy, sieroty, przestępcy, narkomani, prostytutki, wdowy, ofiary gwałtów, nadużyć i przemocy domowej. Było również pragnienie przyjęcia tych, którzy mają "zróżnicowane myślenie", "niepraktykujących katolików i nieochrzczonych" (Australia, 44).
60. Szczególny nacisk na potrzebę włączenia ubogich położono w regionie Pacyfiku, gdzie ubóstwo było postrzegane jako dostrzegalna siła dzieląca Kościół: "W wielu przypadkach ubodzy bywają sprowadzani do okazji do zbierania funduszy na sezonowe wyjazdy i okazji do zdjęć, aby Kościół dobrze wyglądał" (Pacyfik; PNG/SI, 2.4).
61. Brak włączenia osób o zróżnicowanych doświadczeniach związanych z seksualnością i płcią wydawał się wpływać na życie społeczności nawet w małych państwach wyspiarskich: "Społeczność LGBTQ bardzo silnie rezonuje na Marianach, co w przeszłości nie było oczywiste" (Pacyfik).
62. Jednakże, jak zauważono w paragrafie 54, osoby o zróżnicowanych doświadczeniach związanych z seksualnością i płcią są "nieakceptowane przez tradycję i społeczeństwo PNG" (PNG/SI, 3.2). Niemniej jednak wiele odpowiedzi wzywało do większego włączenia osób z tej grupy, szczególnie "do uznania i dania im przestrzeni do posługi, do uczestnictwa i zaangażowania w życie Kościoła" (Pacific).
63. W Australii włączenie ludów Pierwszych Narodów zostało wymienione jako priorytet: "Nasze słuchanie musi obejmować oświadczenie Uluru, nasza starszyzna kościelna [musi] obejmować nasze ciotki i wujków opiekujących się Krajem" (Australia, 46).
64. Z perspektywy Katolickich Kościołów Wschodnich, wezwanie do bycia inkluzywnym oznaczało stworzenie środowiska gościnności i przyjęcia w swoich kościołach, aby zaprosić katolików z innych obrządków liturgicznych do przeżywania ich liturgii, teologii i dyscyplin (ECC, 18) jako pełnych i kompletnych wyrazów wiary katolickiej. Jednakże, to wezwanie do gościnności, aby włączyć innych katolików w doświadczanie czcigodnych tradycji chrześcijaństwa wschodniego oznacza również, że katolicy wschodni muszą trzymać się tego, co jest naprawdę ich, a nie asymilować rytuały. Katolickie Kościoły Wschodnie mają obowiązek pokazać, że bycie katolikiem nie oznacza, że trzeba być łacinnikiem.
65. Podczas gdy wszystkie odpowiedzi wzywały Kościół do skupienia się na włączeniu i reprezentacji tych, którzy są wykluczeni, kilka grup wzywało do "radikalnej inkluzywności", wzywając Kościół do bycia "odważnym, śmiałym i innowacyjnym", odrzucając pojęcie bycia "strażnikiem bramy", wykluczającym tych, których Chrystus przyjąłby do namiotu" (Australia, 28). Jednakże, wyzwania zostały zidentyfikowane w wezwaniu do głoszenia autentycznego nauczania (PNG/SI, 4.5), wraz z wezwaniem do szanowania innych, unikania osądzania i przyjęcia współczującego i duszpasterskiego podejścia (Australia, 44).

KOŚCIÓŁ NAUCZANIE

66. Niektórzy uczestnicy zgłaszali obawy, że "zasady i przepisy Kościoła były sprzeczne z przesłaniem Ewangelii i że większą wagę należy przywiązywać do 'prymatu sumienia' oraz wspierania ludzi w sposób współczujący i duszpasterski w rozwijaniu bardziej dojrzałej relacji z Bogiem" (Australia, 54).
67. Pojawiło się także "wezwanie, aby Kościół zreformował niektóre obszary swojej teologii, nauczania i dogmatów związanych z formacją seminarzystów oraz profesjonalnym nadzorem, rozwojem i wsparciem księży", podczas gdy dla niektórych uczestników priorytetem było "zajęcie się na nowo całą koncepcją kapłaństwa w Kościele, w tym także kapłaństwa świeckich" (Australia, 75).
68. Podczas gdy panowała zgoda co do potrzeby zwiększenia roli kobiet w Kościele, kwestia ordynacji kobiet została wyraźnie poruszona tylko w jednym przedłożeniu, tak że "działanie w sprawie nierówności kobiet wzywało do równego, sprawiedliwego i pełnego uczestnictwa kobiet w zarządzaniu Kościołem, misji i posłudze" oraz "uznania ich dopuszczalności do każdej roli, takiej jak diakon, ksiądz czy przedstawiciel w radach decyzyjnych" (Australia, 60). W przedłożeniu nowozelandzkim zauważono, że "nie było prośby o rozważenie wyświęcenia kobiet na księży, chociaż jedna grupa prosiła o wyświęcenie ich na diakonów" (Nowa Zelandia, 65).
69. Niektóre aspekty nauczania Kościoła były postrzegane jako "wykluczające lub raniące" i rozumiane jako "powodujące odejście ludzi od Kościoła lub zniechęcające ich do powrotu". Obejmują one nauczanie na temat seksualności, antykoncepcji, sytuacji rozwiedzionych i ponownie żonatych oraz interkomunii z innymi wyznaniami chrześcijańskimi, których chrzest uznajemy (Nowa Zelandia, 117).

WŁADZA I DECYZJA - PODEJMOWANIE DECYZJI

70. Kościół synodalny potrzebuje kulturowej i strukturalnej zmiany w przywództwie Kościoła (Australia, 61; Nowa Zelandia, 79; PNG/SI, 4.1). Przywództwo w Kościele synodalnym musi być przemyślane na nowo, aby obecne problemy z władzą i autorytetem duchownych nie zostały po prostu przeniesione na ludzi świeckich, którzy uczestniczą we wspólnym podejmowaniu decyzji. Aby uniknąć tej pułapki, należy "formować osoby jako liderów oddanych Słowu Bożemu, którzy potrafią ułatwiać dialog, są wyszkoleni w słuchaniu i rozeznawaniu oraz są powołani do służby, a nie do przejmowania władzy nad innymi" (Australia, 62).
71. W odpowiedziach z konferencji w Oceanii pojawiło się wiele komentarzy uczestników, którzy wyrażali swoją miłość do wiary i pragnienie dalszej przynależności. Byli wdzięczni za opiekę duszpasterską, którą otrzymali od duchownych i byli świadomi wyzwania, jakie przed nimi stały: "Jesteśmy wdzięczni za wszystko, co Kościół nam dał i za to, jak nas wspierał" (Australia, 36).
72. Istniały również głębokie obawy dotyczące zarządzania i podejmowania decyzji w Kościele, na poziomie parafialnym, diecezjalnym, krajowym i globalnym. Ponowny nacisk na chrzest w procesie synodalnym ujawnił "głębokie pragnienie akceptacji, że wszyscy ochrzczeni są powołani i zdolni do pełnego, aktywnego i równego uczestnictwa w Kościele" (Nowa Zelandia, 76). Istniało przekonanie, że prawo kanoniczne stwarza nierównowagę sił pomiędzy biskupami, duchowieństwem i ludźmi świeckimi, co mogłoby osłabić osadzenie synodalności jako drogi Kościoła w przyszłości (Nowa Zelandia, 82).
73. Wspólne zarządzanie i podejmowanie decyzji, angażujące zarówno świeckich, jak i duchownych, było postrzegane jako konieczne, jeśli mamy być Kościołem prawdziwie synodalnym. Obecne struktury zarządzania i władza, jaką dają biskupom i księżom, są postrzegane jako "jeden z mechanizmów, który wyklucza głosy świeckich, a w szczególności głosy kobiet" (Nowa Zelandia, 80).
74. Zdominowanie zarządzania i podejmowania decyzji przez wyświęconych jest postrzegane przez niektórych jako sprzyjające klerykalizmowi i utrudniające świeckim korzystanie z ich darów. "Klerykalizm oddziela duchownych od świeckich i nadaje im rolę nadrzędną nad świeckimi, ograniczając pełny udział świeckich w podejmowaniu decyzji w parafiach, diecezjach i na wyższych szczeblach hierarchii kościelnej" (PNG/SI, 2.5).

75. Frustrację wyrażali niektórzy świeccy, że są wyłączeni z procesu decyzyjnego, zwłaszcza gdy często lepiej rozumieją potrzeby ludu. "Nasza postawa musi się zmienić z hierarchicznej na wspólnotową. Na przykład ksiądz może mieć teoretyczną wiedzę na temat wychowania rodziny, ale to rodzice żyją tym życiem" (Pacyfik).
76. Klerykalizm i nadużycia wywołały wśród ludzi nieufność wobec hierarchii Kościoła. Większa otwartość i odpowiedzialność pozwoliły ludziom "zobaczyć prawdę o Kościele, że biskupi, księża, zakonnicy i pracownicy świeccy są ułomni. Robią jednak wszystko, co mogą, aby czynić dobro i stać się odpowiedzialnymi pracownikami w Bożej winnicy" (Pacyfik).
77. Klerykalizm nie ogranicza się do osób wyświęconych, ale występuje także wśród ludzi świeckich, którzy wspierają i ułatwiają sprawowanie władzy przez duchownych. Ta władza i "wyższa rola", jaką przyjmuje ksiądz, jest antytezą służebnego przywództwa, którego ludzie pragną i potrzebują od swoich księży: "Ich służebne przywództwo powinno prowadzić do pokornej służby" (PNG/SI, 5.1). Lud zna dobrego duszpasterza, kiedy go ma: "Pragnieniem ludu jest być świadkiem prawdziwego pastora uformowanego w sercu Chrystusa" (Pacyfik). Może to być szczególnie widoczne w tradycyjnych ceremoniach poświęceń kapłańskich, gdzie nowo wyświęcony kapłan jest traktowany jak najwyższy wódz (Pacyfik).
78. Skutki klerykalizmu są szeroko odczuwalne w diecezjach i parafiach: "Klerykalizm wśród duchownych i świeckich utrwała nadużywanie władzy i izoluje grupy, hamuje wysiłki ewangelizacyjne oraz utrudnia zaangażowanie młodzieży, rozwój służebnego przywództwa i wprowadzanie niezbędnych zmian" (Australia, 30).
79. Wyzwania dla posługi zgłaszane przez duchownych i zakonników obejmują "żał i bezsilność" w następstwie kryzysu związanego z nadużyciami seksualnymi wśród duchownych, rosnące wymagania co do ich czasu ze względu na presję związaną z brakiem księży oraz doświadczenia "samotności, izolacji i wypalenia", szczególnie wśród "osób starszych, tych w diecezjach wiejskich i tych, którzy przybywają z zagranicy" (Australia, 31).
80. Wezwano do tego, by przywództwo było bardziej partycypacyjne, z "mniej ekskluzywną rolą przyznaną biskupom" (Nowa Zelandia, 81). Proces wyboru biskupów jest uważany za nieprzejrzysty (PNG/SI). "Ludzie chcą wiedzieć, jak działa obecny proces i chcą mieć pewność, że wybór jest produktem autentycznego rozeznania, w którym uczestniczy szerokie grono osób, duchownych i świeckich. Istnieje pragnienie szczególnej kontroli rejestru nadużyć potencjalnego biskupa oraz dokładnego zbadania jego postawy wobec nadużyć" (Nowa Zelandia, 81).
81. Zauważono, że "ludzie widzą, że prawo kanoniczne, a nie nauczanie Kościoła, tworzy nierównowagę sił między biskupami, duchowieństwem i osobami świeckimi, co ma poważne skutki w odniesieniu do władzy i zarządzania w parafiach i diecezjach. Ludzie są świadomi, że w ostatnich latach nastąpiły zmiany w prawie kanonicznym i wiedzą, że jest to możliwe" (Nowa Zelandia, 82).
82. W przypadku braku księdza, ludzie świeccy pokazali w Oceanii, że mogą przejąć odpowiedzialność zarówno za posługę duszpasterską, jak i zarządzanie Kościołem lokalnym. Na przykład, "podczas kryzysu w Bougainville (PNG), przez prawie 10 lat rodziny i Podstawowe Wspólnoty Chrześcijańskie utrzymywały żywą wiarę przy braku skutecznej obecności duchownych" (PNG/SI, 2.12). Podkreślano znaczenie Eucharystii w Podstawowych Wspólnotach Chrześcijańskich i w życiu rodzinnym: "[Podstawowe Wspólnoty Chrześcijańskie] mogą upełnomocnić i wzmocnić rodziny poprzez świętą obecność Jezusa w Eucharystii" (PNG/SI, 5.4).

WYZWANIA ZWIĄZANE Z MISJĄ

83. W Oceanii istnieje wiele wyzwań związanych z "niesieniem Królestwa Bożego do współczesnego świata" (Australia, 40). Podstawową trudnością jest brak uzgodnionego zrozumienia tego, czym jest misja i ogromna liczba perspektyw na jej znaczenie: "Słowo 'misja' było wspomniane wiele razy, ale podobnie jak we wcześniejszych częściach procesu synodalnego nie jest jasne, co oznacza 'misja', kiedy ludzie o niej mówią. Wydaje się, że dla wielu osób nie ma ona konkretnej lub aktywnej formy. Istnieje potrzeba wspólnego zrozumienia i należy wykonać pracę w tym zakresie" (Nowa Zelandia, 104).

84. Mocno zaakcentowano, że "misja" jest obowiązkiem wszystkich ochrzczonych: "Synod Diecezjalny tworzy w każdym z nas postawę i ducha ukierunkowanego na misję. Misja nie jest już zmonopolizowanym przedsięwzięciem kleryków i zakonników, ale wspólną drogą wszystkich ludzi. Ta wspólna podróż oznacza udział w złamaniu i zranieniu innych" (Pacyfik). Kościół był postrzegany jako "instytucja napędzana misją, którą zaprojektował sam Jezus Chrystus" (Pacyfik).
85. Działalność misyjną Kościoła utrudniała "dyskryminacja ze względu na status małżeński/związkowy, status finansowy, zwyczaje/tradycje (płeć i status wiekowy) oraz orzeczenie o niepełnosprawności" (Pacyfik). Brak formacji w rozumieniu chrzcielnego wezwania do ewangelizacji i głoszenia Bożej miłości w jedności z innymi był także barierą w przejściu od "Kościoła utrzymującego" do "Kościoła misyjnego" poprzez tworzenie wspólnot, które "łączą się z całą ludzkością we wspólnej podróży" (Australia, 69).
86. Różnorodność obrządków liturgicznych i kultur w Oceanii była postrzegana jako ważna dla naszego wyjątkowego wkładu w misję Kościoła: "Katolickie Kościoły Wschodnie w Oceanii muszą zachować swoją tożsamość i być uznane przez szerszą wspólnotę katolicką jako coś więcej niż tylko wspólnoty etniczne, ale raczej jako Kościoły *sui iuris*, które poprzez swoją bogatą tradycję duchową mogą wnieść wkład w misję Kościoła" (ECK, 19).
87. Bogactwo doświadczenia synodalnego powinno ostatecznie "prowadzić nas do doświadczenia osoby Jezusa w Kościele i do dzielenia się tą dobrą nowiną z innymi; prowadzi nas do misji; misja do ewangelizacji; do głoszenia dobrej nowiny" (PNG/SI, 5.7).

EKOLOGICZNY KRYZYS

88. Kryzys ekologiczny został podkreślony jako pilny problem dla całego regionu Oceanii, dla całej ludzkości i dla wspólnoty ziemskiej. "Jeśli jesteśmy ludźmi Namiotu, to musimy zrozumieć znaczenie ziemi jako naszego wspólnego domu, szanując ziemię, morze i środowisko, w którym składamy Namiot" (Nowa Zelandia, 93).
89. Od australijskich Wysp Cieśniny Torresa po Wyspy Salomona oraz małe państwa wyspiarskie Mikronezji i Polinezji, kryzys ekologiczny i podnoszący się poziom mórz stanowią realne i obecne zagrożenie egzystencjalne: "Wyspy na Pacyfiku są relatywnie mniejsze i naukowo udowodniono, że stają się jeszcze mniejsze z powodu podnoszącego się poziomu wód oceanicznych. Zmiana klimatu, siła napędowa, która rozpala katastrofalne tajfuny, fale upałów, susze i powodzie, bezpośrednio dotyka ludzi" (Pacyfik). Społeczności wyżynne i śródlądowe w naszym regionie również są bezpośrednio dotknięte tymi zjawiskami.
90. Odpowiedzi z Nowej Zelandii przyznają, że integralna ekologia i troska o stworzenie "nie jest obszarem, w którym brakuje nauczania Kościoła", ale zauważają, że "istnieje potrzeba formacji i profetycznego świadectwa oraz zachęty do działania" (Nowa Zelandia, 93). Australijscy respondenci również przekazywali obawy dotyczące odpowiedzialności Kościoła za "zarządzanie stworzeniem"; jednakże niektórzy "informowali o pracy podejmowanej w ich konkretnych wspólnotach" (Australia, 50).
91. Jak przedstawia papież Franciszek w *Laudato Si'*, wzajemne powiązanie sprawiedliwości ekologicznej, społecznej i ekonomicznej oznacza, że "złe traktowanie naszej planety nieproporcjonalnie dotyka ubogich" (Nowa Zelandia, 92). Lud Boży w Oceanii chce słuchać wołania ziemi i oceanu, ziemi i dróg wodnych, a także wołania ubogich oraz "współpracować z innymi, którzy mają wspólny cel" (Nowa Zelandia, 95).
92. Kryzys ekologiczny musi być rozumiany jako pole misyjne, w które cały Kościół, globalnie i lokalnie, musi być zaangażowany, biorąc pod uwagę "pilną walkę o zachowanie naszej planety i jej życia oraz zapewnienie sprawiedliwości ekonomicznej dla jej mieszkańców" (Nowa Zelandia, 114). Fakt, że "zagrożenie dla życia ludzkiego, jakie stanowią zmiany klimatyczne dla narodów wyspiarskich w regionie Oceanii, wywołało znaczny niepokój u niektórych uczestników" w Australii jest obiecującym znakiem solidarności i odnowionego zrozumienia misji (Australia, 50).

INKULTURACJA I LOKALIZACJA

93. Oceania jest rozległa, ale liczne narody i kultury rozkwitają w swojej łączności z ziemią, oceanem, stworzeniami i rdzenną duchowością. Podczas gdy liczni misjonarze katolicy w tym regionie dzielili się darem swojej wiary, czasami podważali wkład lokalnej kultury w Ewangelię. Dzisiejszy Kościół w Oceanii jest zarówno zachęcany, jak i wyzywany przez inkulturację, ponieważ chrześcijaństwo i rdzenne duchowości często współistnieją w codziennym życiu ludzi.
94. Inkulturacja wiary chrześcijańskiej pozytywnie wpływa na celebracje liturgiczne: "Różnice kulturowe łączą się silnie także między wyspami na Marianach, i w ogóle na Pacyfiku. Jest to widoczne w kościołach podczas celebracji eucharystycznych. Kolory, muzyka i język swobodnie przesuwają się, aby uczcić Pana poprzez różne ekspresje wiary" (Pacyfik, 10). Inne osoby w Australii mają podobne doświadczenia: "Niektóre grupy opisywały pozytywne i wzbogacające doświadczenia życia kościelnego i parafialnego, takie jak zaangażowanie wielokulturowe" (Australia, 36).
95. Rdzenne perspektywy są także wykorzystywane do rewizji i kontekstualizacji znaczenia Kościoła. Na przykład światopogląd Te Ao Māori może postrzegać Kościół jako *tūrangawaewae*, miejsce, w którym "czujemy się połączeni, umocnieni i akceptowani" (Nowa Zelandia, 18).
96. Pojawiają się wyzwania, gdy ludzie nie potrafią dostrzec zgodności tradycyjnych kultur z katolicyzmem: "Jak Kościół może zachować swoją cześć dla świętości, a jednocześnie uczynić ją dostępną dla wiernych? W naszej kulturze nasze święte miejsca są trzymane z dala od ludzi, aby zachować ich świętość. Podobnie w Kościele staramy się nie dopuścić do profanacji świętości. Pytanie brzmi: jak zachować świętość Kościoła, a jednocześnie uczynić go dostępnym dla ludzi" (PNG/SI, 4.4).
97. Prawdziwe trudności pojawiają się, gdy specyficzne, rdzenne sposoby bycia stoją w jawnej sprzeczności z nauczaniem Kościoła: "Wierzenia kulturowe i tradycyjne praktyki, takie jak czary i poligamia, nadal stanowią wielkie wyzwanie dla wartości i nauk chrześcijańskich. Na przykład w PNG nadal praktykuje się kulturowe małżeństwa poligamiczne, podczas gdy Kościół jest temu przeciwny" (PNG/SI, 4.3). W niektórych częściach Oceanii Kościół ma też poważne braki w autentycznym zaangażowaniu w sprawy ludności tubylczej: "Podkreślono rolę Kościoła w uznaniu i pojednaniu z ludnością rdzenną. W szczególności podkreślono potrzebę zapewnienia, że zwrócono uwagę na duchowość rdzennych ludów Australii i Oceanii" (Australia, 46).
98. Ogólnie rzecz biorąc, należy podkreślić znaczenie różnorodności kulturowej dla życia Kościoła: "Musimy zacząć od bycia w pełni sobą. Tylko w naszej odrębności możemy wnieść jakikolwiek wkład do większego społeczeństwa. Tylko będąc tym, czym jesteśmy, zachowujemy w ogóle powód do istnienia" (ECK, 16).

KOBIETA

99. Temat ról i uczestnictwa kobiet w Kościele silnie wybrzmiał w całej Oceanii, choć doświadczenia kobiet były różne w tym regionie. DCS została pochwalona za nazwanie globalnych obaw dotyczących ról i powołań kobiet w Kościele, a wiele grup w Australii i Nowej Zelandii wyraziło silne zaniepokojenie brakiem udziału kobiet w strukturach kierowniczych i zarządzających Kościołem, w tym w diecezjalnym trybunale małżeńskim (Nowa Zelandia, 41-42). W mniejszości wyrażono obawę, że kobiety nadal nie są dopuszczane do stałego diakonatu i posługi święceń. Chociaż wiele kobiet pełni role przywódcze i zarządcze, które nie wymagają święceń, był to istotny problem wpływający na życie Kościoła w tych krajach.
100. Inne grupy stwierdziły, że nie doświadczyły braku równości kobiet w Kościele. Na przykład jedna z grup młodych świeckich kobiet postrzegła siebie jako równe sobie i pełniące wyjątkową rolę w Kościele, podczas gdy grupa księży opisała swoje doświadczenia z kobietami obecnymi i wpływowymi w ciałach parafialnych i w duszpasterstwie (Nowa Zelandia, 41). Podobnie w odpowiedzi PNG/SI stwierdzono, że kobiety odgrywają "bardzo aktywną rolę w życiu Kościoła" i że zachodzi coraz większa pozytywna zmiana w zakresie równego udziału w pracy Kościoła (PNG/SI, 2.6).

101. Niektóre odpowiedzi dotyczyły traktowania kobiet jako "taniej siły roboczej" (DCS, 63), a dwie odpowiedzi wzywały do odpowiedniego wynagradzania kobiet za ich pracę (Australia, 29; PNG/SI, 2.6). Inne kwestie wskazane w odpowiedziach, a dotyczące kobiet w regionie, to przemoc rodzinna i domowa, nadużycia, przemoc związana z czarami, rozwody i powtórne małżeństwa, odrzucanie kobiet za przestępstwa, które wybacza się mężczyznom, zrażanie się naukami Kościoła na temat seksualności oraz mizoginia i seksizm, szczególnie popełniane przez duchownych (Australia, 47).
102. Wiele odpowiedzi potwierdziło wezwanie, by kobiety katolickie były doceniane jako równi członkowie Ludu Bożego, stwierdzając, że "ciągłe wykluczanie kobiet z aspektów życia kościelnego jest upośledzające" (Australia, 29). Wezwano do położenia większego nacisku na "wykorzystywanie darów i doświadczenia kobiet w rozeznawaniu i udzielaniu rad, wskazówek i wyzwań w podejmowaniu decyzji poza rolami kierowniczymi i parafialnymi, które wiele kobiet zajmuje" (Nowa Zelandia, 42), jak również na potrzebę większego wsłuchiwania się, szczególnie w realia i potrzeby biednych, zmarginalizowanych i zaniedbanych kobiet (Pacyfik).

MŁODZIEŻ LUDZIE

103. Brak młodych ludzi uczestniczących w Kościele pojawia się w prawie wszystkich odpowiedziach z Oceanii, które ujawniają wielką udrękę i głęboki niepokój o przyszłość: "Jesteśmy tylko czasem jedno pokolenie od śmierci. Potrzeba tylko jednego pokolenia, by powiedzieć NIE. Kościół jest kruchy. Nasi młodzi ludzie - Bóg jest na ich sercach, ale nie czują się przyciągnięci do Kościoła... Mają swoje grupy modlitewne w swoich *whares* (domach)" (Nowa Zelandia, 45-46). Była też mowa o młodych ludziach, którzy są bardzo zaangażowanymi uczestnikami swoich wspólnot wiary. "Niezależnie od wyzwań, z którymi nasz Kościół jest skonfliktowany w bezprecedensowych czasach, pozostaje on domem, dającym siłę, ciepło i optymizm. Nie byłoby to możliwe bez liderów i wolontariuszy, którzy są stale gotowi do służby" (ESK, 11).
104. Nasza ochrzczona młodzież jest w namiocie, ale wielu nie uczestniczy w życiu wspólnoty namiotowej. Powody tego są różne. Niektórzy młodzi ludzie czują, że są w namiocie, ale są niewidoczni i ignorowani. Inni czują się niezdolni do uczestnictwa z powodu obawy przed byciem ocenianym lub niepasującym (Nowa Zelandia, 47). Lokalna parafia może wydawać się "własnością" starszych ludzi, a władza sprawowana jest w sposób, który sprawia, że młodzi ludzie czują, że nie jest to miejsce dla nich (Australia, 37-38).
105. Odpowiedź z PNG/SI mówiła o młodych ludziach opuszczających swoje wspólnoty parafialne, aby przyłączyć się do innych kościołów (PNG/SI, 2.13), a także o innych, którzy "są odciągani od programów duchowych i dotyczących wiary przez silną atrakcję działań świeckich, mediów społecznościowych i nowoczesnych technologii, co powoduje rozproszenie tradycyjnych programów formacji młodzieży w BCC, parafiach i diecezjach" (PNG/SI, 4.7).
106. Młodzi ludzie dostrzegają pilność kryzysu ekologicznego, który ich bardzo interesuje i niepokoi, ale nie widzą, by Kościół lokalny dostrzegał tę pilność. Wielu z nich zмага się również z aspektami nauczania Kościoła na temat seksualności: "Kwestie LGBTQIA+ są również przedmiotem intensywnego zainteresowania młodych ludzi, którzy muszą przepracować je na poziomie osobistym i wśród swoich przyjaciół". Odpowiedzi wskazują, że nauczanie Kościoła na temat tego i innych aspektów seksualności jest dla wielu młodych ludzi główną barierą w utrzymaniu ich związku z Kościołem" (Nowa Zelandia, 49).
107. Niewiele jest pomysłów na to, jak odpowiedzieć na ten prawdziwy kryzys Kościoła. Mimo to jedna z diecezji na Pacyfiku znalazła sposób na zaangażowanie zmarginalizowanej młodzieży: "Niektórzy młodzi, zmarginalizowani, wykluczeni i niektórzy, którzy nie są w dobrej kondycji z Kościołem, są przyjmowani w chórach, grupach modlitewnych i na katechezie jako asystenci katechetyczni. Młodzi ludzie są dziś bardziej słuchani, ponieważ w parafiach jest więcej grup młodzieżowych" (Pacyfik). Inne sugestie obejmowały towarzyszenie i formację do przywództwa przy użyciu "platform, które pozwoliły im wykorzystać ich umiejętności i pasje" (Australia, 76).
108. W przeciwieństwie do tych, którzy uważają, że Kościół musi się "unowocześnić", aby zachować znaczenie (Australia, 38), niektórzy młodzi ludzie szukają silniejszego głoszenia wiary Kościoła. Uważają oni, że potrzebne jest raczej osobiste nawrócenie niż zmiany instytucjonalne (Nowa Zelandia, 55). W odpowiedzi

Katolickich Kościołów Wschodnich młoda kobieta opisała swoją drogę wiary i wsparcie, jakie otrzymała na wszystkich etapach, aby dzielić się swoimi darami i pozostać wierną i zaangażowaną w swojej wspólnocie kościelnej (ECK, 11). W innych odpowiedziach niektórzy młodzi ludzie opisywali poczucie prześladowania i osamotnienia, jednocześnie promując silne wartości oparte na wierze (ECK, 13; Australia, 38).

109. Niektórzy młodzi ludzie wyrazili obawy, że czują się wykluczeni przez język DCS: "DCS jest w dużej mierze niedostępny dla młodych ludzi, pod względem języka, procesu i praktycznego zastosowania. Nowe terminy takie jak 'dialogiczne dzielenie się', 'braterska wspólnota' i Eucharystia jako 'napięcie generatywne' nie są dostępne dla młodych ludzi" (Nowa Zelandia, 47).
110. Podczas gdy istnieje głęboka obawa o utratę młodych ludzi jako jednostek, ich odłączenie od Kościoła w liczbie jest również postrzegane jako uniemożliwiające osadzenie synodalności jako drogi Kościoła: "Jak przekazać synodalność młodym, jako przyszłość Kościoła, skoro tak mało jest dziś młodych ludzi w Kościele?" (Australia, 48).
111. Wezwano do zbadania, "w jaki sposób można zaspokoić potrzeby wiary młodych ludzi i jak można lepiej formować młodzież i zapewnić jej platformy, które pozwoliłyby jej wykorzystać swoje umiejętności i pasje" (Australia, 76).

FORMACJA

112. W całym regionie pojawiają się wezwania do różnego rodzaju formacji. Szczególną uwagę zwrócono na formację seminarzystów i księży, zauważając, że musi być ona holistyczna: "duchowa, społeczna, psychologiczna, umysłowa, emocjonalna i ekonomiczna" (PNG/SI, 5.1). W niektórych diecezjach kobiety już wykonują pracę w tym zakresie (Australia, 66; Nowa Zelandia, 102). Formacja do małżeństwa i życia rodzinnego jest również podstawową potrzebą (ECK, 18; Australia, 77; PNG/SI, 5.3). Wychowawcy katolicy potrzebują "bardziej odpowiedniej" formacji (Australia, 77). Formacja dla młodzieży jest niezbędna, ale trudna do osiągnięcia (Australia, 76; Nowa Zelandia, 44). Musimy również zapewnić formację, aby odpowiedzieć na wezwanie papieża Franciszka do uczniostwa misyjnego.
113. Nie jest jasne, czy "formacja" oznacza to samo we wszystkich dokumentach. Formacja w sensie ogólnym obejmuje kształtowanie sposobu, w jaki ludzie odpowiadają na otaczający ich świat. Czasami słowo "formacja" odnosi się do szkolenia (PNG/SI, 5.1), a innym razem do osobistego rozwoju wiary (Australia, 77). Chociaż wyrażono pragnienie, aby katolicka nauka społeczna była podstawą formacji w całym Kościele (Australia, 65), to jednak formacja jest możliwa, a może i pożądana w innych dziedzinach i działa najlepiej, gdy odpowiada na zidentyfikowaną potrzebę w świetle Pisma Świętego i nauczania Kościoła.
114. W miarę jak nasz Kościół staje się bardziej synodalny, potrzebna jest stała formacja dla wszystkich (Nowa Zelandia, 100). Kościół synodalny będzie potrzebował uczestników uformowanych w słuchaniu i dialogu (Australia, 62). Ponadto, przywództwo w Kościele będzie wymagało innego sposobu formacji, tak aby istniało "służebne przywództwo na wszystkich poziomach" (PNG/SI, 5.1).

Napięcia i różnice

115. Jak wskazano wcześniej, region Oceanii obejmuje zarówno kraje rozwinięte, jak i rozwijające się, a zatem istnieją różne kwestie pastoralne, którymi należy się zająć w ramach pilnego orędownictwa.
116. Napięcie" jest obszarem różniących się poglądów, które wymagają dalszego rozeznania lub uwagi. W powyższych rozdziałach zidentyfikowano już pewne napięcia. Są to:
 - a) Różnorodne postawy wobec osób o zróżnicowanych doświadczeniach związanych z seksualnością i płcią w regionie.
 - b) Role kobiet w Kościele.
 - c) Niektóre głosy w odpowiedziach wzywają do zmian w nauczaniu Kościoła, zgodnie z cyklem "umierania i powstawania" (Nowa Zelandia, 52-56). Inni twierdzą, że należy zachować nauczanie i zapewnić formację w niezmiennym nauczaniu Kościoła w chwili obecnej (ECK, 18).
117. W niektórych rejonach regionu rany związane z nadużyciami seksualnymi w Kościele nie są tak bardzo eksponowane: "Skandal związany z nadużyciami seksualnymi ze strony duchownych i wykorzystywaniem nieletnich (...) budzi coraz większy niepokój. Chociaż jest kilka nadużyć, skandale nie wpływają jeszcze w dużym stopniu na wiarę ludzi" (PNG/SI, 3.1). W innych dziedzinach skandal jest wyraźny i publiczny. Trwająca rana dla całego Kościoła, nie tylko ofiar i ocalałych z nadużyć, ale także ich rodzin i wspólnot parafialnych oraz innych duchownych, wymaga uwagi skierowanej na ciągłe uzdrawianie.
118. Istnieje napięcie w rozumieniu zagadnienia inkulturacji, gdzie Kościół lokalny przyjmuje miejscowe zwyczaje i przejawy kulturowe. Niektórzy uważają tradycje Kościoła powszechnego za rodzaj narzucania się kulturze lokalnej, a nawet za formę kolonializmu. Inni uważają, że Bóg jest obecny w każdej kulturze, tak że każda kultura wyraża już prawdy chrześcijańskie. Inny pogląd głosi, że chrześcijanie nie mogą przyjmować i adaptować niektórych przedchrześcijańskich praktyk kulturowych. Na przykład, gdy kapłan przyjmuje symbolikę wodza wioski, staje się on symbolem władzy, a nie służby (Pacyfik).
119. Pytania dotyczące nauczania Kościoła lub jego zastosowania były stawiane przez wielu uczestników. Podczas gdy było pragnienie pozostania wiernym nauczaniu Kościoła, było również pragnienie przyjęcia paschalnego cyklu "umierania i powstawania" (Nowa Zelandia, 51).
120. Niektórzy uczestnicy stwierdzili, że choć Kościół może wydawać się umierający, to "mamy umierać i powstawać. To jest cykl życia Chrystusa w nas. Niektóre rzeczy są doprowadzane do śmierci, aby inne mogły powstać. Musimy pozwolić odejść i iść z umieraniem i powstawaniem. Tego wymaga od nas ten moment" (Nowa Zelandia, 52). Dla innych Kościół był postrzegany jako "niezmienna skała w morzu zmian społecznych", a "ponowna deklaracja jego nauczania i dalsza katecheza" jest "konieczną odpowiedzią na te zmiany" (Nowa Zelandia, 55).
121. Tymczasem katolickie Kościoły wschodnie sugerują, że "nasze stanowisko w sprawie nauki katolickiej nie ma być narażone na szwank przez potencjalne siły zewnętrzne, które wymagają zmiany w Kościele dla swojej agendy, zamiast zaakceptować prawdę, miłość i piękno, które Kościół oferuje wszystkim ludziom" (ECK, 18).

Luki i braki w systemie DCS

122. Z doświadczeń Oceanii wynika, że następujące obszary zostały zidentyfikowane jako luki lub kwestie nieodpowiednio potraktowane w DCS:
- a) W *Instrumentum laboris* należy wzmocnić kryzys ekologiczny, w tym zagrożenie podniesieniem się mórz oraz degradację środowiska i mórz w Oceanii, doświadczaną również w innych częściach świata. Obejmuje to utratę tożsamości kulturowej, stres psychologiczny, a dla niektórych poczucie beznadziei.
 - b) Życie religijne, w tym wkład zakonników i zakonnice oraz przykład odpowiedniej duchowości, dobrego zarządzania i wspólnego przywództwa w wielu instytucjach religijnych wymaga dalszej refleksji.
 - c) Cenne byłoby większe uznanie powołania małżeństwa i roli rodzin w formacji wiary (Australia, 26).
 - d) W DCS nieobecność świeckich mężczyzn w programach sakramentalnych i podejmowaniu decyzji nie jest odpowiednio zbadana.
 - e) Trwającym skutkiem kryzysu nadużyć seksualnych nie poświęcono w DCS odpowiedniej uwagi. W czasie trwania podróży synodalnej, rozpoczętej przez papieża Franciszka w kwietniu 2021 roku, pojawiły się kolejne szkodliwe doniesienia o niewłaściwym traktowaniu przypadków nadużyć seksualnych w Kościele. Należy to uznać, a także zastanowić się, czy istniejące struktury kościelne utrudniają, czy też umożliwiają odpowiednie zabezpieczenie, dobre zarządzanie i sprawiedliwe zadośćuczynienie. W niektórych częściach Oceanii, a także w szerszym ujęciu, obejmowałoby to również pozytywne uznanie wysiłków podejmowanych w Kościołach lokalnych na rzecz poprawy standardów zawodowych i ochrony.
 - f) Kwestie związane z początkiem i końcem życia, takie jak aborcja i eutanazja, wymagają większej uwagi niż ta, którą poświęcono im w DCS.
 - g) Rosnące ograniczenia wolności religijnej to problem, który nie został odpowiednio uwzględniony w DCS.

GŁOSY NIESŁYSZANE LUB NIEDOSTATECZNIE REPREZENTOWANE PODCZAS KONSULTACJI W OCEANII

123. Wiele głosów nie mogło być wysłuchanych bezpośrednio z powodów takich jak oddalenie i brak dostępu do technologii informacyjnych i komunikacyjnych, lub z powodu niepełnosprawności czy różnic językowych. W związku z tym w pięciu odpowiedziach pojawiało się "rzecznictwo" - rzecznictwo na rzecz różnych grup ludzi w Kościele lub szerszym społeczeństwie, które nie mogły być bezpośrednio częścią synodalnego procesu słuchania, dialogu, rozeznawania i podejmowania decyzji. Na przykład: "Trudna sytuacja ubogich i ludzi z marginesu, niepełnosprawnych, starszych, dzieci ulicy, sierot, przestępców, prostytutek, wdów, rozwodników, ofiar nadużyć, ofiar przemocy związanej z czarami i uchodźców jest wielką troską Kościoła" (PNG/SI, 2.4).
124. W dokumentach ubolewano nad spadkiem liczby młodych ludzi w Kościele. Ich głosy nie były dostatecznie słyszalne w procesie synodalnym.
125. Kolejną problematyczną kwestią, którą poruszono, była sprawa niedostępności wielu krajów Oceanii. Jest to związane przede wszystkim z izolacją geograficzną wielu wspólnot kościelnych, wynikającą z górzystego terenu, odległości między wyspami lub braku dróg. Ponadto w wielu miejscach brakuje infrastruktury technologicznej, która ułatwiałaby dostęp do Internetu i komunikacji online. Wszystkie te czynniki utrudniały odpowiedzi od mieszkańców tych regionów.
126. Z różnych powodów CEPAC nie był w stanie przedstawić dokumentu podsumowującego.
127. Inne głosy, które zostały zidentyfikowane jako brakujące lub nieodpowiednio reprezentowane ze wszystkich krajów regionu to: głos Papuasów Zachodnich; odpowiednia reprezentacja migrantów; głos

tych, którzy zostali dotknięci "neokolonializmem" (pracownicy wielonarodowych firm wydobywczych),
głos tych, którzy nadal są dotknięci "starym kolonializmem" i rolę Kościoła w kolonializmie; świeccy
mężczyźni; członkowie innych chrześcijańskich

kościół; ruchy religijne; oraz ofiary przemocy domowej i handlu ludźmi, niewolnictwa, wyzysku i innych nadużyć.

128. Zauważono również, że brakuje głosów biskupów z niektórych części regionu, nie tylko w celu wysłuchania ich perspektywy na temat stylu przewodnictwa synodalnego, ale także na temat izolacji i innych wyzwań, których doświadczają w swojej posłudze duszpasterskiej.

Priorytety i wezwania do działania

129. Wiele tematów, kwestii i spostrzeżeń wyłoniło się jako owoce procesu rozeznawania w Oceanii oraz 11 kluczowych tematów zarysowanych we wcześniejszych częściach tego dokumentu. Są to priorytety, które wyłoniły się z pięciu syntez, które Lud Boży w Oceanii uważa za odpowiednie do rozważenia na Pierwszej Sesji Zgromadzenia Synodu w październiku 2023 roku. Czyniąc to, skupiliśmy się na tych sprawach, które są bardziej właściwie rozważane przez Kościół Powszechny (takie jak nauczanie Kościoła) i pozostawiliśmy inne sprawy do rozważenia na poziomie kontynentu, konferencji episkopalnej lub Kościoła lokalnego. Inne ważne tematy, takie jak znaczenie metafory namiotu, centralność chrztu jako naszej tożsamości i formowanie ochrzczonych do zrozumienia ich powołania do misji, mogą być pomocne w pisaniu *Instrumentum Laboris*.

MISJA

130. Misja została określona jako kluczowy priorytet w każdej z odpowiedzi, z silnym poczuciem, że misja, którą Chrystus powierzył Kościołowi, jest rzeczywiście związana z włączeniem wszystkich ochrzczonych. Poniżej przedstawiamy kwestie do rozważenia przez Zgromadzenie Synodalne:
- Sposoby skuteczniejszego angażowania całego Ludu Bożego w jego chrzcielne zaproszenie do udziału w Bożej misji (Pacyfikacja).
 - Dokonanie przejścia od Kościoła "konserwacyjnego" do Kościoła "skoncentrowanego na misji" (Australia, 69).
 - Zapraszając i zachęcając wszystkich katolików "do przyjęcia ich chrzcielnego powołania do ewangelizacji i głoszenia miłości Boga w jedności z innymi" (Australia, 69).
 - W przypadku braku księży, zatwierdzanie i wzmacnianie duszpasterstwa świeckich w więzieniach i szpitalach, aby zapewnić, że ludzie otrzymują uzdrawiającą posługę Jezusa (Nowa Zelandia, 116).
 - Uznanie Katolickich Kościołów Wschodnich w Oceanii za "*Sui iuris* [samorządne] Kościoły, które poprzez swoją bogatą tradycję duchową mogą wnieść wkład w misję Kościoła" (ECC, 19).

EKOLOGICZNE KRYZYSY

131. Oceania, jako morze dużych i małych wysp, jest w wyjątkowy sposób dotknięta niszczącymi konsekwencjami kryzysu ekologicznego - od podnoszenia się poziomu mórz, zagrażającego egzystencji społeczności wyspiarskich, po katastrofalne cyklony, powodzie, pożary i susze oraz wynikające z nich straty w ludziach i różnorodności biologicznej. Uznając, że DCS odniósł się do zagrożenia klimatycznego, **Zgromadzenie Synodu powinno rozważyć to jako pilny egzystencjalny problem globalny:**
- Stań w solidarności ze społecznościami poważnie dotkniętymi kryzysem ekologicznym, zwracając uwagę na zróżnicowany wpływ na osoby ubogie i bezbronne.
 - Promuj integralną ekologię *Laudato Si* jako kluczową dla naszej troski o ziemię i oceany oraz zachęcaj lokalne kościoły i duszpasterstwa do wdrażania planów działania.
 - Potraktuj kryzys ekologiczny **jako pole misyjne, na którym cały Kościół, globalnie i lokalnie, powinien być zaangażowany** w "pilną walkę o zachowanie naszej planety i jej życia oraz o zapewnienie sprawiedliwości ekonomicznej dla jej mieszkańców" (Nowa Zelandia, 114).

KOŚCIÓŁ NAUCZANIE

132. W odpowiedziach z Oceanii pojawiły się pytania dotyczące nauczania kościelnego lub jego stosowania. W tym regionie istnieją różnice co do tego, czy w niektórych dziedzinach potrzebna jest zmiana w nauczaniu Kościoła, a także czy nauczanie Kościoła może się zmieniać lub rozwijać. Wymienione poniżej kwestie muszą zostać podjęte dla dobra naszej jedności w różnorodności.

- a) Te aspekty nauczania Kościoła, które są postrzegane jako "wykluczające lub raniące" lub rozumiane jako "powodujące odejście ludzi od Kościoła lub zniechęcające ich do powrotu" (Nowa Zelandia, 117). Obejmują one nauczanie na temat seksualności, zróżnicowanych związków seksualnych, antykoncepcji, sytuacji rozwiedzionych i ponownie żonatych, interkomunii z innymi wyznaniem chrześcijańskimi, których chrzest uznajemy, celibatu kapłańskiego i ograniczenia święceń do mężczyzn.
- b) Lepsza komunikacja nauczania Magisterialnego, w przystępnym języku i trybie dla Ludu Bożego.
- c) Reformy liturgiczne mające na celu wdrożenie nauki Vaticanum II o inkulturacji i odzwierciedlenie współczesnej teologii, takie jak "lepsze tłumaczenie Mszału, język inkluzywny, świeccy wygłaszający homilie, elastyczność w różnych kontekstach ... Ogólnie rzecz biorąc, zgodzono się, że liturgia powinna zawsze umożliwiać aktywne uczestnictwo i być inkluzywna i otwarta dla wszystkich" (Australia, 68).
- d) Normy liturgiczne, które umożliwiają i ułatwiają lokalne kulturowe podejście do kultu (Pacyfik).

CORAZ BARDZIEJ SYNODALNY

133. Większość respondentów doceniła doświadczenie synodalności i wyraziła pragnienie, aby Kościół stał się bardziej synodalny. W każdej z odpowiedzi było to postrzegane jako priorytet. Zgromadzenie Synodalne powinno rozważyć sposoby włączenia synodalności w życie i nauczanie Kościoła:

- a) Stosowanie procesów rozeznawania w podejmowaniu decyzji w Kościele, co wymaga, aby "osoby zajmujące stanowiska kierownicze słuchały Ducha Świętego i starały się szukać woli Bożej w sprawach Kościoła" (Pacyfik).
- b) "Opracowanie dalszych zasobów dla rozeznania i synodalności w zwyczajnym życiu Kościoła" (Nowa Zelandia, 113).
- c) Zmiana postaw i praktyk w Kościele na bardziej wspólnotowe (pacyfistyczne).
- d) Przekształcenie kultury przywództwa w Kościele, aby podkreślić "znaczenie odpowiedzialności, przejrzystości i otwartości na wszystkich szczeblach Kościoła, dla parafii, diecezji i agencji kościelnych oraz dla samych biskupów" (Australia, 61).
- e) Osadzenie "synodalności jako 'sposobu bycia Kościołem' na każdym poziomie" (Nowa Zelandia, 113) poprzez zidentyfikowanie "tych organów w Kościele na wszystkich poziomach, które są synodalne z natury" (Nowa Zelandia, 113), oraz "ustanowienie forów na wszystkich poziomach Kościoła" tam, gdzie ich brakuje (Australia, 61) w celu promowania "subsidiarności w Kościele" (Australia, 61).

WŁADZA I DECYZJA - PODEJMOWANIE DECYZJI

134. Rozeznanie w Oceanii ujawniło wspólny pogląd, że Kościół synodalny potrzebuje kulturowej i strukturalnej zmiany w przywództwie kościelnym, włączając w to wspólne zarządzanie i podejmowanie decyzji, angażujące zarówno świeckich, jak i duchownych, aby zmniejszyć możliwość powstania kultury klerykalizmu i umożliwić świeckim wykorzystanie ich darów.

Zgromadzenie Synodalne powinno rozważyć:

- a) Sposoby wcielania kultury służebnego przywództwa dla osób na stanowiskach kierowniczych - duchownych, zakonnych i świeckich.
- b) Zmiany w obecnych strukturach zarządzania, aby umożliwić wspólne zarządzanie i podejmowanie decyzji, angażujące zarówno świeckich, jak i duchownych.
- c) Te dziedziny prawa kanonicznego, które nie pozwalają świeckim kobietom i mężczyznom uczestniczyć w odpowiednich formach podejmowania decyzji, a jednocześnie nie uchylają władzy biskupiej.
- d) Usunięcie przepisów ograniczających niektóre role diecezjalne i trybunałowe do osób duchownych, aby umożliwić podjęcie tych ról wykwalifikowanym osobom świeckim (Nowa Zelandia, 116).
- e) Jak inicjatywy mające na celu poprawę przejrzystości i odpowiedzialności w Watykanie mogą być wzorowane na Kościołach lokalnych.
- f) Zbadanie "ścieżek dla osób z różnych środowisk, aby zostały przeszkolone w zakresie ról związanych z zarządzaniem, takich jak rady duszpasterskie lub inne obszary zarządzania" (Australia, 67).

MŁODZIEŻ LUDZIE

135. Rozeznanie w Oceanii ujawniło wspólną troskę o rozłączenie i nieobecność wielu młodych ludzi w życiu Kościoła oraz pragnienie, aby Zgromadzenie dało im pierwszeństwo:

- a) Słuchanie i "badanie, w jaki sposób można zaspokoić potrzeby młodych ludzi w zakresie wiary oraz jak można lepiej uformować młodzież i zapewnić jej platformy, które pozwolą jej wykorzystać swoje umiejętności i pasje" (Australia, 76), włączając w to dokumenty w zrozumiałym dla nich języku (Nowa Zelandia, 47).
- b) Towarzystwo młodym ludziom w rozeznawaniu darów i talentów, "które mogą ofiarować dla wzrostu Kościoła" (Pacyfik).
- c) Zwiększony nacisk na "unię rodziny, parafii i szkoły, aby pracować razem" w celu wzbogacenia katolicyzmu w szkołach katolickich (ECK, 20).
- d) Więcej działań duszpasterskich i programów formacji wiary, które uwzględniają unikalne perspektywy młodych mężczyzn i chłopców (PNG/SI, 5.6).

KOBIETA

136. Rola i miejsce kobiet w Kościele były jednolitą troską w Oceanii. Zgromadzenie Synodalne powinno rozważyć doświadczenie kobiet w Kościele:
- a) Wysłuchanie bezpośrednio od kobiet wszystkich spraw rozpatrywanych podczas Zgromadzeń Synodalnych.
 - b) Zapewnienie ducha synodalności powoduje, że Kościół nadal słucha tych kobiet, które nie czują się wystarczająco uznane w Kościele (Pacyfik).
 - c) Zmienić postrzeganie kobiet w Kościele jako jednorodnych pod względem poglądów, sposobu, w jaki wpływy kulturowe wpływają na nie na poziomie lokalnym lub ich sposobu życia (Nowa Zelandia, 118).
 - d) Pełny i sprawiedliwy udział kobiet w zarządzaniu Kościołem, podejmowaniu decyzji, misji i posłudze (Australia, 60; Nowa Zelandia, 118).
 - e) Sprawiedliwe wynagrodzenie dla kobiet świeckich pracujących w Kościele oraz "kobiet zakonnych, zwłaszcza w dziedzinie duszpasterskiej" (PNG/SI, 2.6).
 - f) Większe zaangażowanie kobiet w formację seminarzystów i księży (Nowa Zelandia, 118).

FORMACJA

137. W pięciu odpowiedziach z regionu formacja była postrzegana jako niezbędna. Ponieważ uznano to za priorytet, Zgromadzenie Synodalne powinno rozważyć:
- a) Stworzenie ram formacyjnych dla wszystkich ochrzczonych, aby pomóc im uczestniczyć w Kościele synodalnym i być odważnymi uczniami misyjnymi.
 - b) Zapewnienie, że formacja identyfikuje potrzeby w świetle Pisma Świętego i nauczania Kościoła, uwzględnia Katolicką Naukę Społeczną i odnosi się do realiów życia ludzi.
 - c) Priorytetowe traktowanie środków formacyjnych dla nawrócenia ekologicznego oraz specyficznych środków dla formacji młodych ludzi w wierze.
 - d) Zapewnienie odpowiedniego nacisku na formację dla katechetów i innych świeckich liderów.

Wniosek

138. Doświadczenie synodalności stało się dla wielu osób nowym doświadczeniem Kościoła. Podczas tego procesu ludzie rozpoznali obecność Ducha Świętego w słuchaniu siebie nawzajem, w radości i wolności, których doświadczyli i w znalezieniu wspólnej płaszczyzny. Ci, którzy zastanawiali się nad DCS, stwierdzili, że pojawienie się wyraźnych tematów w całym świecie jest zdumiewające - to dowód na działanie Ducha Świętego w Kościele. "Doświadczenie DCS dało wielu ludziom globalną perspektywę Kościoła, której wcześniej nie mieli, co wywołało poczucie zdumienia nad różnorodnością i szerokością Kościoła, do którego należymy" (Nowa Zelandia, 13).
139. Przygotowując *Instrumentum Laboris* dla Zgromadzenia Synodalnego, zauważamy, że wiele osób, które wzięły udział w tym procesie, już się zmieniło. Nastąpił wylew ludzkich serc, który stworzył nowe więzi i wzmocnił zrozumienie wspólnej tożsamości jako członków Kościoła Chrystusowego. Wielu świeckich ma teraz głębszą wiedzę na temat swojego chrztu i tego, co on oznacza, a także silne pragnienie, by działać w oparciu o tę nową wiedzę.
140. Ludzie z zainteresowaniem oczekują na kolejny etap globalnego procesu. Istnieje wielka nadzieja, że Pierwsze Zgromadzenie Synodalne w październiku 2023 roku będzie zgodne z procesem synodalnym, skoncentrowane na Chrystusie i prowadzone przez Ducha Świętego, skupione na Bożym wezwaniu skierowanym do nas w tym momencie historii Kościoła. Aby być prawdziwie synodalnym, uczestnicy świeccy i zakonni muszą odzwierciedlać różnorodność Ludu Bożego.
141. W przeszłości na Zgromadzeniach Synodu Biskupów zawsze byli "eksperci" i "audytorzy". Zachęcamy Sekretariat Synodu do uważnego rozeznania, w jaki sposób te osoby są wybierane na to Zgromadzenie i zalecamy przyjęcie przejrzystego procesu. "Eksperci" powinni mieć doświadczenie w takich dziedzinach jak duszpasterstwo, praca misyjna i synodalność, obok teologii, eklezjologii i prawa kanonicznego. "Audytorzy" powinni obejmować osoby takie jak migranci, ubodzy, księża i zakonnicy, którzy pracują wśród osób zepchniętych na margines oraz osoby, które przeżyły nadużycie. Niezależnie od tego, czy zachowane zostaną tradycyjne role "ekspertów" i "audytorów", czy też przyjęta zostanie zmodyfikowana struktura, kobiety, świeccy mężczyźni, młodzież i rdzenni mieszkańcy powinni uczestniczyć wraz z biskupami w Zgromadzeniu, a część z nich powinna pochodzić z Oceanii.
142. Tytuł dokumentu roboczego dla etapu kontynentalnego brzmi: *Powiększ przestrzeń swojego namiotu*. Lud Boży potrzebuje, aby Zgromadzenie odpowiedziało na to wezwanie, gdy będziemy kontynuować podróż synodalną.

Refleksja pastoralna biskupów Oceanii zgrupowanych na Zgromadzeniu FCBCO na temat odpowiedzi Oceanii na DCS

143. Kiedy rozważaliśmy ten dokument Oceanii, mieliśmy poczucie bardzo realnej ufności w obecność Chrystusa w Kościele i w to, że On posuwa Kościół naprzód. Dokument oddaje nadzieje i obawy naszych ludzi, co może sprawiać wrażenie, że Kościół jest w rozsypce. Jednak to właśnie w miejscach i czasach bólu i cierpienia objawia się Chrystus. Ta pewność i wiara w Jego obecność może nas prowadzić w naszej odpowiedzi. Szukamy przewodnictwa Ducha Świętego, gdy będziemy kontynuować naszą podróż synodalną.
144. Ufamy procesowi i powołanym przez nas osobom, które dobrze zestawily odpowiedzi Ludu Bożego na pytania postawione w Dokumentcie dla etapu kontynentalnego Synodu. Wierzymy, że ten dokument jest sprawiedliwym odzwierciedleniem rzeczywistości Ludu Bożego, który uczestniczył w tym procesie synodalnym. Przyznajemy jednak, że dokument ten nie jest spisem wszystkich katolików w Oceanii, ale wyrazem poglądów tych osób, które odpowiedziały na zaproszenie do rozeznania w sprawie DCS. Uznając ograniczony udział ze względu na presję czasu, mamy nadzieję na szerszy udział w miarę rozwoju procesu synodalnego.
145. W odpowiedziach ludzi dostrzegliśmy pragnienie praktycznego zastosowania synodalności w chwili obecnej. Jednakże zdajemy sobie również sprawę, że chociaż jesteśmy Kościołem synodalnym, to nadanie praktycznego wyrazu synodalności wymaga czasu. Będzie to długa podróż, zarówno w Oceanii, jak i w Kościele powszechnym. Ten dokument nie jest dokumentem katechetycznym ani magisterialnym. Jest raczej pocztówką w tym momencie naszej podróży, pokazującą, gdzie jesteśmy teraz.
146. Nie chcemy budować innego Kościoła, ale raczej odnowić i ożywić Kościół, który kochamy. Ta odnowa i ożywienie rozpocznie się od osobistego nawrócenia, a także znajdzie wyraz wspólnotowy i strukturalny. Kościół odnowiony i synodalny nie chce nikogo pozostawić w tyle. W takim Kościele będziemy szli razem, kochając się wzajemnie.
147. Zastanawiając się nad odpowiedziami ludzi, byliśmy zadowoleni, że doceniają oni fakt, że ich chrzest jest podstawą i że poświęca się mu dużo uwagi w tym dokumencie. Jednakże zauważyliśmy, że Eucharystia jest mniej widoczna.
148. Dla katolików Eucharystia jest czymś centralnym. Poprzez chrzest stajemy się częścią wspólnoty eucharystycznej zgromadzonej przy Stole Pańskim. Wraz z Chrystusem, my jako ludzie jesteśmy zaproszeni do umarcia dla siebie i zmartwychwstania z Chrystusem, gdy uczestniczymy w Jego ofiarnym ogołoceniu i oddaniu siebie. Pan Jezus daje nam siebie jako pokarm na drogę, aż do uczestnictwa w uczcie w niebie. Daje nam kapłanów, których powołuje, aby mieli serce pasterza, aby troszczyli się o swój lud, głosili Słowo Boże, sprawowali Eucharystię z nim i dla niego, i w ten sposób karmili Kościół, który stara się wypełniać swoją misję dla życia świata. Podobnie Sakrament Pokuty na nowo łączy grzesznika ze wspólnotą eucharystyczną.
149. Nie każdy biskup uznał każdą część dokumentu za w pełni przekonującą lub kompletną, a niektórzy mieli wątpliwości i obawy co do tego, dokąd może nas to zaprowadzić. Jezus ukazał się uczniom z ich bólem, wstydem, stratą i rozbitymi nadziejami. W ten sam sposób my, biskupi, odczuwamy wątpliwości, niepokoje i obawy dotyczące niektórych części tego dokumentu. Czujemy też radość i nadzieję. Ukrzyżowany i zmartwychwstały Chrystus pokazał swoje rany swoim uczniom i pomimo ich wstydu, wątpliwości i lęków, zostali oni napełnieni radością i nadzieją. Jego słowa brzmiały "pokój niech będzie z wami". Zaprasza nas, biskupów, abyśmy ufali Jego miłosierdziu i głosili prawdę z miłością, tak jak to czynił Jezus.
150. Wobec naszych wątpliwości i lęków, Jezus posyła nas do złamanego świata. Przyjmujemy żale i udręki, radości i nadzieje ludu Oceanii wyrażone w tym dokumencie. Z ufnością w Ducha Świętego będziemy kontynuować wspólną podróż, ludzie i duszpasterze, jako pielgrzymujący Lud Boży. Jezus Chrystus idzie z nami w naszej synodalnej podróży, ofiarując nam swój pokój i wzywając nas do odwagi.

151. Nasze dzielenie się Ewangelią w Oceanii odbywa się w bardzo różnych kontekstach. Dokument ten jest przykładem głosów narodów naszych krajów, które ukazują konteksty naszej misji. Dokument ma żywe poczucie misji, która jest w sercu świeckich będących Kościołem w świecie.
152. Mamy pragnienie i obowiązek słuchać i towarzyszyć naszym młodym ludziom oraz pomagać im w czerpaniu z życiodajnej Ewangelii w odpowiedzi na wyzwania, przed którymi stają w poszukiwaniu sensu, nadziei i zdrowych relacji. Jesteśmy świadomi, że docieranie do naszej młodzieży w sposób bardziej odważny, twórczy i angażujący jest istotnym aspektem misji naszego Kościoła w kontekście naszego dzisiejszego świata.
153. Jesteśmy również zaangażowani w naszą wspólną odpowiedzialność wyrażoną w tym dokumencie, aby lepiej dbać o nasz wspólny dom i orędownać za nim. W naszym regionie kryzys ekologiczny stanowi egzystencjalne zagrożenie dla wielu ludzi i społeczności. Doświadczamy go w podnoszeniu się poziomu morza, zakwaszeniu oceanów, suszach, deszczach powodziowych i częstszych ekstremalnych zjawiskach pogodowych. Zagłada niektórych narodów wyspiarskich staje się coraz bardziej prawdopodobna, ponieważ topnienie pokrywy lodowej Antarktydy na naszych południowych peryferiach postępuje wraz z globalnym ociepleniem. Ekologiczna konwersja jest pilnym priorytetem misji.
154. Formacja dla wszystkich członków Kościoła, w tym biskupów, będzie miała zasadnicze znaczenie dla wsparcia naszej drogi do stania się Kościołem bardziej synodalnym.
155. Po wspólnej refleksji nad tym dokumentem na naszym Zgromadzeniu, odczuwamy pokój i radość. Czujemy się również powołani do bycia prorokami. Apostołowie zostali przyjęci przez Jezusa, mimo że go zawiedli. On ofiarował im pokój. Jesteśmy wezwani, aby być gotowymi do poświęcenia się w procesie bycia proroczymi. Musimy wzorować się na miłości, którą głosimy. Jesteśmy posłani tak jak Jezus posłał apostołów.

O synodalności

Po wyjaśnieniu trzech kluczowych słów procesu synodalnego - komunია, uczestnictwo, misja - mieszkańcy wioski pewnie i głośno wykrzyknęli: "Jesteśmy synodalnością! Jesteśmy synodalnością!" Dlaczego? "Robimy to odkąd staliśmy się katolikami".

(Wioska Balimo, Papua Nowa Gwinea, została parafią 27 lat temu, a ludzie NIE CZYTAJĄ, NIE PISZĄ)

Kiedy w wyjaśnieniu przeszli do podkreślenia idei "CHODZENIA RAZEM", powiedzieli: "Codziennie TYLKO CHODZIMY i cały czas chodzimy w liczbie, bo dziwnie jest chodzić samemu, a jazda samochodem nie jest możliwa, bo nie mamy drogi!".

Jeśli synodalność wyraża zwyczajny sposób życia i działania Kościoła - ludzi, to muszę powiedzieć, że ludzie w Balimo mają w jednym sensie rację w swojej prostocie jako Kościół i w okazywaniu praktyki wiary.

Bp Joseph Durero 7

lutego 2023 r.

Ta strona została celowo pozostawiona pusta.

S y n o d

2 0 2 4

F o r a y n o c | a | C h - r c h

ca m m v n i a n I p a r t i c i p i o n I m i a a i n

FEDERACJA KONFERENCJI BISKUPÓW KATOLICKICH OCEANII

